

บทที่ ๑
ซากปราสาท

-1-

วันที่สิบเจ็ด สิงหาคม

วันก่อนตอนไปโรงพยาบาลในมหาวิทยาลัย พบบอกคุณมิสึโฮะว่าฉันไม่เข้าใจตัวเองในตอนนี้อยู่ เธอก็แนะนำให้ฉันลองเขียนข้อความเหมือนคุยกับตัวเองดู ไม่จำเป็นต้องให้คนอื่นอ่านก็ได้ แค่เขียนเพื่อเตือนความจำตัวเองก็พอ

ฉันเลยลองเขียนดู

ทั้งที่ไม่ได้มาเช็คคลื่นสมองเสียนาน แต่เอาเข้าจริงฉันก็ได้แต่เล่าเรื่องที่เกิดขึ้นเพียงผิวเผินโดยไม่ได้พูดถึงฮิเมะคามิเลยด้วยซ้ำ แต่คุณมิสึโฮะก็ไม่ได้ทำหน้าที่หงุดหงิด ใจจริงแล้วเธอลงอกมาให้ฉันเปิดอกคุยกันมากกว่านี้ แต่ก็ไม่ได้พูดอะไร ตรงนี้แหละที่ทำให้ฉันรู้สึกว่าคุณมิสึโฮะเป็นหมอจริงๆ

ฉันกลับภูเขาทามาคุระมาเป็นวันที่สามแล้ว

วันแรกที่มาถึงก็ตอนบ่าย เมื่อวานก็ไปอยู่โรงพยาบาลในมหาวิทยาลัย วันนี้เลยเป็นวันแรกที่ฉันไม่ต้องทำอะไรเลยตั้งแต่เช้า

แต่มันว่างอย่างกะทันหันไป ว่างจนตัวเองยังตกใจเลยละ

เป็นครั้งแรกที่ฉันเพิ่งรู้ว่าตัวเองชินกับชีวิตตามตารางในหอพัก
แค่นั้น ทั้งที่เมื่อก่อนชีวิตแบบนี้ต่างหากที่เป็นเรื่องปกติของฉัน

ศาลเจ้าทามาคุระเป็นที่ที่ไม่มีอะไรเลย

มิยูกิคุงไปเดินถนนโบราณ¹ กับคุณโนโนมุระแต่เช้าตรู่

เขาแต่งตัวออกไปเหมือนเป็นนักท่องเที่ยวที่มาป็นเขาตอน
ฤดูร้อนก็จริง แต่สีหน้านั้นสมเป็นยามะบุชียิ่งกว่าที่ผ่านมาเป็นไหนๆ

ที่ฉันไม่ค่อยได้เล่าอะไรให้คุณมิลิโอะฟังก็เพราะมีคุณซางาระ
ตามไปด้วย แต่ก่อนฉันไม่เคยใส่ใจเวลาคุณซางาระพาไปโรงพยาบาล
เท่าไร แต่คราวนี้เป็นคนละเรื่องไปเลย เพราะมิยูกิคุงยืนยันย้ำหนา
ว่าอย่าบอกเรื่องที่ภูเขาโทงะคุชิให้คุณซางาระรู้เด็ดขาด

ดูเหมือนเขาจะรู้อยู่แล้วว่าคุณซางาระต้องมาภูเขาทามาคุระ
แน่นอน

ที่โดนห้ามพูดไว้นั้นคือเรื่องในอีกชั้นมิติซึ่งแยกจากโลกแห่ง
ความจริงที่ภูเขาโทงะคุชิ ตอนที่มิยูกิคุงใช้คาถาแล้วท่องคาถาใหญ่
เรื่องแสงไป แต่ถึงไม่ห้ามฉันก็ไม่อยากเล่าหรอก เพราะฉันยังงงๆ อยู่
เหมือนกันว่ามันเป็นแบบนี้ไปได้ยังไง

ในเมื่อมิยูกิคุงยังไม่คิดจะบอกพอตัวเอง ฉันก็ยังไม่มิลิโอะจะ
ไปพูดเลย

แต่ก็อดคิดไม่ได้เหมือนกันว่าทำไมถึงได้ชอบมีความลับกันจัง
เลยนะ

คนรอบตัวฉันชอบมีความลับกันทุกคน สงสัยเพราะโดนปิดโน้น
ปิดนี่จนเหมือนเป็นเรื่องปกติ ฉันเลยโตมาเป็นคนตั้งคำถามไม่เก่ง
แบบนี้

¹ ในที่นี้คือถนนโบราณคามาโนะ

มิญจิกุญทำทางอารมณ์ดีมาก คงเพราะได้มีความลับที่พอไม่รู้
นี่แหละ แถมมาห้ามไม่ให้ฉันพูด แล้วตัวเองกลับไปเล่าให้คุณ
โนโนมูระฟังหน้าตาเฉย ตั้งแต่กลับภูเขามาก็เกาะติดคุณโนโนมูระ
ไม่ห่างเลย

...ลองอ่านทวนที่ตัวเองเขียนไปดูแล้ว

ฉันตั้งใจจะเขียนเรื่องตัวเองแท้ๆ แต่กลายเป็นว่าเขียนเรื่อง
มิญจิกุญไปซะงั้น

การคุยกับตัวเองต้องอธิบายสักแค่ไหนกันนะ ต่อให้เป็นการ
พูดกับตัวเอง ให้มานั่งเขียนเรื่องที่รู้ๆ กันอยู่แล้วก็น่าเบื่อเหลือเกิน
แต่นี่เป็นสิ่งที่จำเป็นด้วยหรือเปล่า

ฉันชื่อสีสึฮาระ อีสึมิโกะ

เป็นนักเรียนชั้น ม.ปลาย ปีหนึ่งของโรงเรียนโฮโจ

ตอนนี้อายุสิบห้าปี

เกิดวันที่ยี่สิบเอ็ด มีนาคม

เลือดกรุ๊ปโอ RH+

งานอดิเรกคือ

...ลองหยุดคิดดูแล้ว ยังไงก็สรุปได้ว่าการอธิบายนี้มันน่าเบื่อ
จริงๆ คนอย่างฉันเนี่ยอธิบายไปก็ไม่จะมีอะไรน่าสนใจเสียด้วย ที่เพื่อนๆ
ในห้องมักจะดูเป็นผู้ใหญ่กว่าก็คงเพราะฉันเกิดเดือนมีนาคม² รีเปล่า
นะ ฉันก็เพิ่งรู้เมื่อไม่นานนี้เองว่ามิญจิกุญอายุสิบหกแล้ว สงสัยว่าเขา
จะเกิดเดือนเมษายนหรือเปล่า

² ระบบการศึกษาญี่ปุ่น แต่ละปีการศึกษาจะรับเด็กที่เกิดตั้งแต่วันที่ 1 เมษายนจนถึงวันที่ 31 มีนาคม
ของปีถัดไป

เหตุการณ์ที่โทงะคุชิไม่ใช่เรื่องปกติเลยสักนิด
 สิ่งที่คุณทำไปไม่ปกติ สิ่งที่คุณมาถูกระกับมานตสึคังทำให้ก็
 ไม่ปกติ ฉันอาจจะกำลังเป็นสายตานั้นจากความจริงพวกนั้นอยู่ก็ได้
 กระทั่งตอนนี้ภาพที่ฉันจดจำได้แจ่มชัดที่สุดก็คือปีกสีดำที่
 บดบังงูสีขาวโพลน ฉันรู้อย่างชัดเจนว่าปีกนั้นช่วยคุ้มครองฉันเอาไว้
 ปีกที่เหมือนจะงอกมาจากหลังของมิยูกิคุง แต่เจ้าตัวก็ปฏิเสธว่าฉัน
 คิดไปเอง ทั้งที่ดูยังไงก็ไม่เหมือนคิดไปเองสักหน่อย
 แต่มานึกดูดีๆ แล้ว มันอาจจะคล้ายกับอิมเมจของรูปหล่อ
 สัมฤทธิ์ของเทงูที่วัดยะคุโอบนภูเขาทากาโอะไม่น้อย บนหลังของ
 เทงูในชุดยามะบุชินั้นก็มีปีกงอกอยู่เช่นกัน คงเพราะมิยูกิคุง
 ถีอศทาอยู่ ฉันเลยเผลอซ้อนภาพนั้นลงไป

วันที่สิบแปด สิงหาคม

มิยูกิคุงกับคุณโนโนมูระยังไม่กลับมาจากภูเขา
 ตอนอยู่ที่มิติชั้นลึกในภูเขาโทงะคุชิ มิยูกิคุงบอกว่ากลับมาภูเขา
 ทามาคุระแล้วจะเล่าเหตุผลที่เขาใช้พลังขึ้นมาได้อย่างกะทันหันให้ฟัง
 ตกลงว่าสัญญาณนั้นจะเป็นยังไงต่อไปนะ ปากบอกว่าจะอธิบายทีหลัง
 แล้วก็เงียบหายจนมาตั้งหลายวันแล้ว ถ้ายังคิดจะดึงเวลาไปเรื่อยๆ
 อีกสักก็ จากนี้ไปอย่าหวังเลยว่าฉันจะไว้ใจ คราวนี้ก็จะเอาจริงด้วย

ตอนบ่ายแล้วมาเขียนอีกรอบ

อดส่าห้กลับบ้านมาทั้งที ทำให้ถึงรู้สึกว่างขนาดนี้นะ
 ตั้งแต่ฤดูใบไม้ผลิมา ฉันฝันว่าอยากกลับมาพักสบายๆ อยู่
 บนภูเขาไม่ใช่หรอ

พอมีเวลาเหลือเพื่อก็อัดคิดไม่ได้ว่าคุณมาอยู่ระกำลังทำอะไร อยู่บ้าง เป็นคนอื่นคงใช้มือถือส่งเมลไปหาแล้ว น่าเศร้าที่ฉันทำ อย่างนั้นไม่ได้บ้าง

แต่พอนึกถึงสีหน้าจริงจังของคุณมาอยู่ระตอนบอกว่าจะเก็บ เรื่องที่โทงะคุชิไปคิดให้ตีก่อนเปิดเทอมเดือนกันยายน ฉันก็รู้สึก ว่าไม่ควรส่งเมลไปถามสารทุกข์สุกดิบเหมือนไม่ใช่เรื่องสำคัญเลย แล้วฉันเองก็มีเรื่องที่จะต้องคิดไตร่ตรองให้ดีอยู่เหมือนกัน

ประมาณสองทุ่มคุณซางาระก็กลับมา

เห็นบอกว่าจะบินไปแคลิฟอร์เนียแล้วต่อด่วนด้วยนิวยอร์ก คุณ ซางาระบอกว่าจะไปเจอคุณพ่อที่แคลิฟอร์เนียด้วย ฉันกับคุณซางาระ เลยช่วยกันแพ็กของกินจากบ้านซะหนักอึ้ง ทำเอารู้สึกผิดกับคุณ ซางาระไปเลย

คุณโนโนมูระกับมิจูกิคุงกลับมาตอนบ่ายและอยู่รอส่งजनคุณ ซางาระออกไป

พวกเขาไม่ได้ทะเลาะกัน เพียงแต่พูดกันเหมือนพ่อลูกธรรมดา ถึงจะรู้ว่าเพราะอยู่ต่อหน้าคุณตากับคุณซางาระ แต่ฉันก็อดโล่งใจ ไม่ได้ที่ทุกอย่างผ่านไปโดยราบรื่น

ว่าแต่คุณซางาระที่พูดจาเหมือนเป็นพ่อของมิจูกิคุงนี่ช่าง ไม่เข้าเอาเสียเลย คำพูดกับหน้าตามันขัดกันเกินไป อย่างนี้สู้ใช้ คำพูดแบบคนรุ่นเดียวกันยังจะเหมาะกว่า ขนาดคุณซางาระยังบอก อย่างนั้นเลย ฉันแอบคิดอยู่เหมือนกัน

มิจูกิคุงมาบอกว่า 'ยูกิมาสะกลับไปแล้ว จะได้พูดกันได้เลยที่' ฟรุ้งนี้จะนัดไปคุยกันที่ยอดเขากันสามคนกับคุณโนโนมูระด้วย

ฉันใจเต้นว่าเรื่องที่ได้ฟังจะออกมาเป็นยังไงบ้างนะ

ตราบไตที่ยังไม่ได้ฟังคำตอบของมิยูกิคุงเกี่ยวกับสิ่งที่เกิดขึ้น
ที่โทงะคุชิ ฉันก็คงไม่สามารถคิดเรื่องตัวเองได้กระจ่างเสียที ฉัน
เพิ่งมาเข้าใจอย่างแจ่มแจ้งเอาตอนนี้เอง

วันที่สิบเก้า สิงหาคม
เรื่องที่ได้ยินน่าตกใจมาก

ฉันเตรียมใจไว้แล้วว่าต้องฟังเรื่องที่เหนือความคาดหมาย
แต่มันก็เหนือความคาดหมายเกินไป สมองงุนงจนจบอกไม่ถูก
เหมือนกันว่าตรงไหนกันแน่ที่น่าตกใจที่สุด

คงเพราะฉันรู้แล้วว่าวามิยะคุงยังอยู่หรืออาจจะเป็นเรื่องที่
วามิยะคุงไม่มาพบฉันเอง แต่ติดต่อผ่านทางมิยูกิคุงอีกทีก็ได้

คราวนี้ทำใจเย็นๆ แล้วเขียนเล่าตั้งแต่ต้นดีกว่า

ตอนที่เขาบอกให้ฉันรำบยอดเขาเพื่อเรียกวามิยะคุงมา ฉัน
พอจะรู้ว่ามันซึกจะแปลกๆ พอบอกไปว่าวามิยะคุงหายไปแล้วนะ
เขาก็ตอบว่ารู้อยู่แล้ว แต่อยากให้ฉันรำเพื่อเป็นการยืนยันเท่านั้นเอง
ถึงสุดท้ายฉันจะไม่ได้รำก็เถอะ

ใครจะไปตั้งสมาธิรำได้ละ คุณโนโนมุระก็ดูอยู่ทั้งคน

หลังจากเถียงกันอยู่พักใหญ่ มิยูกิคุงก็ตั้งใจเล่าในที่สุด

มีอีกาบินมาหาที่หอพักนักเรียนชายในโรงเรียน พุดกับเขา
ด้วยน้ำเสียงและท่าที่เหมือนวามิยะคุง บอกให้มาร่วมมือกันดีกว่า

ตอนนั้นอีกาบอกว่าเวลาอยู่ในโตเกียวจะไม่มีพลังเหลือมากพอ
จะกลายเป็นร่างมนุษย์ได้ แล้วก็บอกด้วยว่าอย่าให้ฉันรู้จะดีกว่า
เพราะฉันเป็นคนตกใจง่ายเกินไป หลังจากนั้นอีกาก็บินมาเกาะที่
หน้าต่างคุยด้วยอีกหลายครั้ง แต่เนื้อหาที่พุดไม่ค่อยมีประโยชน์

เท่าไร เหมือนมาคุยลัทธิเพเหระหรือหาเรื่องแหย่ซะมากกว่า

ฉันเลยถึงบางอ้อว่าตอนเกิดเรื่องที่โงะคุชิแล้วมียูกิคุงยังใจเย็น
อยู่ได้ นั่นก็เพราะช่วงนั้นมียูกิคุงมีโอกาสพูดคุยกับสิ่งที่ไม่ใช่มนุษย์
บ่อยกว่าฉันนี่เอง

มียูกิคุงบอกว่าถามวามิยะคุง (ฉันไม่รู้เหมือนกันว่าควรจะเรียก
อีกาที่เป็นวิญญาณเทพว่าอะไรดี เลยสรุปเอาว่าเรียกวามิยะคุง
แล้วกัน) ไปก็ไม่ได้คำตอบที่เป็นเรื่องเป็นราวกลับมา เขาคิดว่า
คงเพราะตอนอยู่ในโตเกียว พลังวิญญาณจะอ่อนแรงลงมาก มียูกิคุง
เองก็ไม่ได้ถึงวามิยะคุงจะตามมาถึงโงะคุชิด้วย

มารู้อีกทีว่าไม่ใช่ที่คืนที่ประธานนักเรียนแสดงรำระหว่างการ
เข้าค่ายนั่นเอง

พอรู้ว่าที่คุณศิขารากิบอกว่ามีคนถูกบางอย่างตามสิงอยู่อาจ
จะเป็นมียูกิคุงก็ได้ ฉันตกใจมาก ดูเหมือนมียูกิคุงเองก็ทนอยู่ในที่นั้น
ต่อไปไม่ได้เหมือนกัน

แต่มาคิดดูแล้ว มาสึมิคุงเป็นวิญญาณเทพเต็มตัว อย่างนั้น
คงไม่เรียกว่าสิงมานัตสึคุงอยู่หรอก

ที่เห็นเหมือนทั้งสองคนหายตัวไปนั่นก็เพราะมาสึมิคุงเปลี่ยน
ชั้นมิติของโลกแห่งความจริง มาสึมิคุงมาตบไหล่มียูกิคุงว่า 'ฉันมี
พลังแข็งแกร่ง คราวนี้พวกเราทำเป็นไม่รู้ไม่ชี้ก็ไม่มีปัญหาอะไรหรอก'

พอฉันบ่นว่าน่าจะบอกกันตั้งแต่ตอนนั้น มียูกิคุงก็ย่นหน้าใหญ่
บอกว่าใครจะไปอธิบายเป็นเรื่องเป็นราวได้ในทันที แต่ฉันเริ่ม
เข้าใจขึ้นทีละนิดว่าทำไมถึงเห็นปีกสีดำบนหลังมียูกิคุง นั่นก็เพราะ
วามิยะคุงที่เป็นอีกากำลังสิงร่างของเขาอยู่

แต่ใช่ที่เข้าใจแล้วจะสบายใจขึ้นสักเท่าไร

วันต่อมามียูกิคุงออกไปเดินรอบโรงแรมแต่เข้าตรู่เพราะอยาก

รู้ว่าจะคุยกับวามิยะคุงอีกได้หรือเปล่า แต่วามิยะคุงก็ไม่โผล่มาเลย เขามาอีกทีก็หลังจากตอนที่ฉันหายไปในปี

มองจากฝั่งฉันแล้วเหมือนมิยูกิคุงเป็นคนหายไป แน่หนอนว่า ฝ่ายมิยูกิก็เห็นว่าฉันนั่นแหละที่เป็นคนหายไป แต่เจ้าตัวบอกว่า พอจะเดาออกว่าเกิดอะไรขึ้น แล้ววามิยะคุงในร่างอีกาก็มาบอกว่า ชินปล่อยไว้ ฉันอาจจะไม่กลับมาอีกแล้ว ถ้ายังคิดจะตามไปก็ต้อง ร่วมมือกัน

ที่เขากลับไปเรียกคุณมาเยอะมากก็เพราะอย่างนี้เอง ขอเพียง คุณมาเยอะตั้งใจจะไปหาน้องชาย ต่อให้อำนาจของวามิยะคุงที่ โทงะคุชิจะอ่อนแรง พวกเขาก็สามารถไปถึงที่หมายจนได้

อีกอย่าง เวลาอยู่ในสถานที่ซึ่งผิดจากความจริงยังงี้ก็ต้องเชื่อ ว่าตัวเองทำได้แน่ๆ ไม่งั้นจะไม่สำเร็จ มิยูกิคุงดูจะไม่พอใจเท่าไร ว่าบอกกันอยู่แค่นั้น ที่เหลือต้องแต่งสดเอาเองเกือบหมด พอไม่มี ใครมาอธิบายรายละเอียดปลีกย่อยว่าเป็นยังงี้กันแน่ เขาก็เชื่อครึ่ง ไม่เชื่อครึ่งจนไม่รู้เหมือนกันว่าตัวเองทำถูกหรือเปล่า

แต่คุณโนโนมูระบอกว่าการแต่งสดขึ้นเองก็สำคัญมาก

ดูเหมือนการบำเพ็ญตนของยามะบุซึก็เพื่อสร้างความมั่นใจ ให้ผู้บำเพ็ญตนในสถานการณืแบบนั้น

พอคนเจียบๆ อย่างคุณโนโนมูระเป็นคนพูด เรื่องนี้เลยฟัง ดูมีน้ำหนักขึ้นมาทันที

ความจริงเราสามคนยังคุยเรื่องอื่นด้วย แต่ตอนนี้เขียนได้แค่นี้ ซึ่งเท่านี้ฉันก็ว่าเป็นเรื่องเหลือเชื่อจะแยกอยู่แล้ว

วันที่สี่สิบ สิงหาคม

วันนี้ฉันลองรำบ่นยอดเขาดู เพราะทำใจเชื่อไม่ลงว่าอะไรที่เคยเป็นวามิยะคุงจะไม่ยอมมาเจอฉัน แต่กลับโผล่ไปหามิยุกิคุงแทน

ฉันขอให้มิยุกิคุงตามมาด้วย เพราะตอนรำเพื่อปลดปล่อยวามิยะคุง มิยุกิคุงก็อยู่ดู ฉันเลยคิดว่าควรจะต้องใจให้เหมือนกันดีกว่า แต่รำเสร็จแล้วก็ไม่มีอะไรเกิดขึ้น เท่ากับว่าฉันไม่สามารถพูดกับวามิยะคุงหลังจากรำในตอนนั้นได้อีกแล้ว นี่แหละเรื่องที่ฉันซอกที่สุด

วันก่อนตอนคุยกับคุณโนโนโมะระก็มีพูดถึงเรื่องนี้นิดหน่อย แต่ฉันไม่ยอมเชื่อในทันที

มิยุกิคุงบอกว่าพอฉันสนิทกับมาสึมิคุง วามิยะคุงเลยถอนแล้วจะให้ฉันเชื่อได้ยังไงว่าวิญญาณเทพก็หึ่งเป็นกับเขาด้วย

ฉันพยายามเถียงว่าวิญญาณเทพจะมีนิสัยเหมือนมนุษย์อย่างนั้นได้ยังไง แต่คุณโนโนโมะระก็บอกว่าเอาเถอะไรไม่ได้หรือการคิดว่าเราเข้าใจวิญญาณเทพต่างหากที่เป็นความคิดโง่หยัง สิ่งที่เราสามารถทำได้มีแต่การตามเคลียร์เรื่องเท่านั้นเอง

บางครั้งมนุษย์ที่มีเจตจำนงแรงกล้าจะเคลื่อนไหวโดยอาศัยเจตจำนงนั้นเป็นเครื่องชี้นำ แต่เชื่อว่าจะสามารถทำอะไรตามใจชอบได้ทุกอย่าง

กระทั่งมิยุกิคุงยังคิดว่าถ้ากลับมาถึงภูเขาทามาคุระที่เป็นถิ่นฐานของวามิยะคุงแล้วก็จะพูดจากันได้เป็นเรื่องเป็นราวมากขึ้น เขาเลยออกไปเดินเขากับคุณโนโนโมะระ วามิยะคุงในร่างอิกาโผล่หน้ามาก็จริง แต่ก็บอกว่ายังมาพูดกับฉันไม่ได้อยู่ดี

พอลองดูแล้วถึงได้รู้ว่าพูดกันไม่ได้จริงๆ

ฉันสั่งวามิยะคุงตามใจชอบไม่ได้

พอกำลังซอกอยู่ มิยุกิคุงก็ถามว่าฉันกล้าเอาเรื่องนี้ไปปรึกษา

คุณตากับคุณซาวะหรือเปล่า ไม่แน่ว่าอาจจะได้คำแนะนำที่เป็นประโยชน์มากก็ได้ ฉันบอกว่าได้อยู่หรอก แต่ถ้าบอกพวกคุณตาแล้วเรื่องคงไปถึงหูคุณซางาระแน่นอน เขาก็พูดว่ารู้อยู่แล้ว และเขาก็เตรียมใจไว้ตั้งแต่ตอนปรึกษาคุณโนโนมุระแล้วด้วย

นิสัยแบบนี้ของมิยูกิคุงนี่แหละที่ฉันไม่เข้าใจ ทำนองว่าเขาอยากแสดงออกโดยทำที่ว่าตัวเองไม่ยากไปพูดกับคุณซางาระโดยตรงหรือเปล่านั้น

ทั้งที่คุณซางาระน่าจะให้คำแนะนำที่เป็นประโยชน์ได้ตั้งเยอะ พอฉันพูดตามนั้น มิยูกิคุงก็ยืนกรานว่าจะไปเป็นประโยชน์ได้ยังไง มีแต่จะโดนหลอกล่อให้เข้าใจผิดเป็นอย่างอื่นมากกว่า

หลังอาหารมื้อเย็น ฉันก็ไปพูดกับคุณตา

คุณซาวะมัวยุ่งกับการเก็บโต๊ะซงซา แต่ก็ตั้งอกตั้งใจฟังก่อนจะมารวบรวมคุยด้วยในตอนท้าย

ตอนแรกมิยูกิคุงเป็นคนพูดคนเดียว เขาเล่าอย่างตรงไปตรงมาเสียจนฉันยังตกใจ เพราะฉันนึกว่าเขาจะเล่าแต่เรื่องที่เป็นผลดีกับตัวเองซะอีก

เขาเริ่มจากเหตุการณ์สมัยมัธยมต้น ตอนที่รถของคุณโนโนมุระตกเขา พอเห็นวามิยะคุงก็รู้เลยว่าไม่มีทางสู้ได้ ตอนเจอวามิยะคุงที่กลายเป็นอีกาแล้วก็ยังไม่รู้สึกชินอยู่ดี และเล่าอย่างไม่ปิดบังเลยว่าต่อให้ฝึกบำเพ็ญตนไปก็คิดว่าตัวเองไม่มีทางรับมือได้เลย เขาไม่ได้พูดอะไรให้ตัวเองดูดี ไม่แม้กระทั่งจะหัวเราะกลบเกลื่อน

พอต้องเล่าทุกอย่างที่เกิดขึ้น พวกเราก็ไม่สามารถเลี่ยงเรื่องฮิเมะคามิกับมาสึมิคุงไปได้ พอถึงเรื่องพวกนี้ฉันก็จะเป็นคนพูดด้วยที่ฉันสามารถพูดเรื่องฮิเมะคามิที่ตัวเองยังทนไม่ได้ก็คงเพราะ

คำพูดคำจาของมิชูกิคุงนี่แหละ เพราะเขาไม่ยอมปิดบังเรื่องใดๆ ของตัวเองเลย ถ้าฉันตัวคนเดียวคงไม่มีทางอธิบายสิ่งที่เกิดขึ้นทั้งหมด ได้แบบนี้หรอก พอพูดไปแล้วก็รู้สึกโล่งใจเหลือเกิน

ฉันอดคิดขึ้นมาไม่ได้ว่าความจริงแล้วคนที่วางท่าเก็บเป็น ความลับอยู่นั้นแหละอาจจะเป็นตัวฉันเองก็ได้ คนที่ไม่ค่อยยอมพูด ใจจริงออกมาอาจจะเป็นฉันเอง เพราะฉันมีแต่หวังว่าคนอื่นจะ คิดยังไง กระทั่งกับครอบครัวตัวเองก็ยังคงกลัวว่าถ้าพูดออกไปจะโดน เกลียดเอา จนสุดท้ายก็พูดอะไรไม่ออก

แต่ที่มิชูกิคุงกล้าพูดออกไปตรงๆ คงเพราะเขาดีไปหมดทั้ง หน้าตาทั้งหัวสมอง แถมยังมีความมั่นใจในตัวเองด้วย เขาคงรู้อยู่แล้ว ว่าถึงจะบอกส่วนไม่ดีของตัวเองออกไป ใครๆ ก็ยังชอบเขาอยู่ดี

คุณตาเงียบคิดอยู่นาน ฉันเคยเห็นคุณตายนั่งคิ้วหน้าใช้ ความคิดขนาดนี้ก็แค่ตอนเล่นหมากรุกเท่านั้นเอง

แต่พอมิชูกิคุงถามว่าถ้าความมึะคุงเป็นวิญญาณเทพของภูเขา ทามาคุระ แล้วฮิเมะคามิเป็นวิญญาณเทพของที่ไหน คุณตาก็พูด ขึ้นมาว่าแก่นลึกของสถานบำเพ็ญตนตามที่ต่างๆ ทั่วประเทศต้องมีอำนาจของฮิเมะคามิอยู่ด้วยเสมอ ชื่อเรียกอาจจะเปลี่ยนไปต่างๆ นานา ไม่ว่าจะภูเขาฮิโกะ ภูเขาฮะคุ ภูเขาเดวะซัง รากฐานของ สถานศักดิ์สิทธิ์ที่ต่างก็แฝงไว้ด้วยสิ่งเดียวกับฮิเมะคามิ เป็นอย่างนี้ มาตั้งแต่โบราณกว่าพันปีแล้ว

ดังนั้นเลยตอบไม่ได้ว่าเป็นวิญญาณเทพของที่ไหน...พูดให้ถูก คือไม่มีใครรู้เหมือนกัน

และคุณแม่กับฉันก็ถูกฝากฝังไว้กับภูเขาทามาคุระในฐานะ สายเลือดรุ่นปัจจุบันที่สามารถธัญเชิญฮิเมะคามิได้ ซึ่งก็เท่านั้นเอง คุณตารู้ว่าภูเขาทามาคุระมีวิญญาณเทพอยู่ แต่ตัวคุณตา

ไม่สามารถมองเห็นวามิยะคุงได้ พลังของฮิเมะคามิอยู่เหนือกว่าอำนาจของภูเขาขึ้นไปอีกชั้นหนึ่ง ที่ฉันกับมิยูกิคุงมองเห็นก็เพราะเกี่ยวข้องกับพลังที่ว่านี่เอง

ฉันสืบทอดความสามารถในการเป็นร่างทรงของฮิเมะคามิมาจากคุณแม่ ดูเหมือนจะเป็นสิ่งที่ผู้หญิงเท่านั้นที่สืบทอดได้ และจะรู้กันตั้งแต่ตอนเกิดมาเลย ทุกคนเลยยิ่งระวังมาก เพราะไม่มีผู้หญิงที่แข็งแกร่งพอจะควบคุมพลังของฮิเมะคามิอย่างคุณแม่มานานมากแล้ว โดยมากพลังของฮิเมะคามิจะรุนแรงไปจนส่งผลถึงสภาพร่างกายกับจิตใจ ทำให้คนไม่น้อยทีเดียวไม่สามารถตั้งสติอยู่ด้วยตัวเองได้

วิญญาณเทพแปลงร่างเป็นอะไรก็ได้ก็จริง แต่ดูเหมือนร่างทรงจะมีความสำคัญมาก ลงกลายร่างไปครั้งหนึ่งแล้วก็จะมีผลอยู่นาน จนบางทีก็เป็นอย่างนั้นไม่เปลี่ยนไปหลายร้อยปีทีเดียว เท่ากับว่าถ้าวามิยะคุงกลายร่างเป็นอิกาแล้วก็คงไม่กลับเป็นร่างมนุษย์ง่ายๆ คุณตาบอกว่ามันไม่ใช่อะไรที่นี้จะเปลี่ยนก็ทำได้ตามใจชอบ ที่วามิยะคุงมาหามิยูกิคุงถือเป็นเรื่องพิเศษด้วยซ้ำ

จุดเริ่มต้นให้เขาปรากฏตัวอาจจะเป็นอำนาจของฮิเมะคามิ แต่หลังจากนั้นวามิยะคุงคงจะเกิดความรู้สึกร่วมกับความนึกคิดของมิยูกิคุง

คุณตาพูดอย่างนั้นแล้วมิยูกิคุงก็ทำหน้าลำบากใจ พอเขาถามว่าถ้าเริ่มฝึกบำเพ็ญตนตั้งแต่ตอนนี้จะพอสู้ไหวหรือเปล่า คุณตาก็ตอบว่าถึงฝึกไปแต่ยังไม่เตรียมใจให้พร้อมก็เปล่าประโยชน์

คุณตาพูดแรงๆ เลยว่าทั้งฉันทั้งมิยูกิคุงยังครึ่งๆ กลางๆ กันทั้งคู่
ที่คุณแม่ไม่ยอมสอนวิธีรับมือฮิเมะคามิให้ฉันเลยเพราะมัน

เกี่ยวข้องกับถึงความสำคัญของร่างทรงด้วย วิญญาณเทพไม่มีความรู้สึกนึกคิดอย่างมนุษย์ก็จริง แต่บางทีก็จะก่อร่างสร้างตัวตนขึ้นมา โดยอาศัยส่วนที่อ่อนแอที่สุดของมนุษย์คนนั้นเลยก็ได้

ถึงจะสอนให้รับรู้ไว้ก็ไม่ได้อยู่ดี เพราะต่างคนต่างก็มีส่วนหนึ่งที่อยู่เหนือสติ หากส่วนนั้นเติบโตขึ้นมา วิญญาณเทพก็จะพลอยเติบโตไปด้วย ทางเดียวที่จะหลีกเลี่ยงอันตรายได้คือต้องฝึกฝนตัวเองเพื่อความหาหนทางที่เหมาะสมที่สุดโดยไม่ไปเลียนแบบวิธีของคุณแม่

คุณชวาระบอกว่าฉันอาจจะถูกเลี้ยงมาอย่างทะนุถนอมเกินไป
ฉันรู้หรือกาน่า

ครึ่งๆ กลางๆ นั้นหรือ...นั่นจะหมายถึงความรู้สึกของฉันที่ไม่อยากเป็นฮีโร่คาเมอริโอหรือเปล่านะ

วันที่สี่สิบเอ็ด สิงหาคม

มียูกิคุงถามว่าฉันคิดยังไงบ้างตอนคุณมาถูกระบอบเรื่องที่ผมเข้าเรียนด้วยสิทธิ์พาร์ตเนอร์ของเขา แล้วถามด้วยว่าคิดยังไงที่ผมเป็นพาร์ตเนอร์

นั่นเป็นคำถามที่ตอบยากมากที่สุด

แต่จะตอบว่าไม่รู้ก็ออกจะขี้โกงไปหน่อย ถ้าแม้แต่หนี่แบบนี้แล้วโดนดูถูกเขาก็ไม่แปลกหรอก

ถ้าให้พูดอย่างใกล้เคียงกับใจจริงของตัวเองที่สุดก็มีทั้งส่วนที่คิดว่าเขาเป็นพาร์ตเนอร์ แล้วก็ส่วนที่ไม่คิดอย่างนั้นอยู่ด้วย

คนที่ฉันสามารถบอกเรื่องฮีโร่คาเมอริโอกับวามิยะคุงได้ก็มีแต่มียูกิคุงคนเดียว ถ้าไม่มีมียูกิคุงอยู่ ฉันคงทนอยู่ในโรงเรียนไฮโซไม่ไหว ต่อให้มีคุณมาถูกระกับมานัตสึคุงอยู่ด้วยก็เถอะ

แต่ฉันก็บอกไม่ได้ว่าตัวเองสนิทกับมิยูกิคุง เพราะทำยังไงก็ยังไม่รู้สึกถึงกำแพงที่มีมิยูกิคุงมีต่อฉันได้อยู่ดี

ฉันรู้สึกอยู่ตลอดเวลาว่าพวกเราถูกบังคับให้กลายเป็นแบบนี้ พวกเราไม่ได้อยู่ด้วยกันเพราะอยากอยู่

มิยูกิคุงบอกว่าเขาอมรับว่าตัวเองยังไม่ได้ตัดสินใจให้หนักแน่น ตอนเลือกไปเรียนต่อที่โรงเรียนไฮโซก็เพราะเขาอยากเข้าไกล์แกนแทซของยามะบุชิ เพื่อจะได้เรียนรูวิชานั้น เพราะคิดได้แล้วว่าถึงแม้แต่ซัดคำพูดของคุณซางาระอยู่ท่าเดียวก็เสียเวลาเปล่า แต่ตอนนั้นเขายังไม่รู้เบื้องหลังของโรงเรียนกับเรื่องนักเรียนที่มีพลังพิเศษเลย ยิ่งรู้ต้นลึกหนาบางและได้เห็นนักเรียนที่มีพรสวรรค์ห้าพันคน อย่างดูเด็ด เขาก็สำนึกว่าวิชาที่เรียนมาอย่างฉาบฉวยคงไม่มีทางสู้ใครได้ ถึงกับคิดด้วยซ้ำว่าจะวางมือไปเลือกทางสายอื่นเสียเลยยังจะดีกว่า

ตอนนั้นเองที่วามิยะคุงในร่างอิก้าโผล่หน้ามาหา เขาเลยยังสับสนไม่รู้ว่าควรจะทำยังไงดี

มิยูกิคุงบอกว่าวามิยะคุงอยู่มาจนถึงตอนนี้ก็เพื่อฮิเมะคามิ และเพื่อฉันด้วย

ที่ไม่ยอมมาเจอฉันแต่ไปหาคนอื่น นอกจากเป็นเพราะอ่อนพลังกว่าเก่าแล้ว ยังเป็นเพราะฉันไม่ได้สำนึกตนในฐานะฮิเมะคามิด้วย พวกเราเถียงกันนิดหน่อย

พอฉันถามว่าคิดยังไงกับที่ฮิเมะคามิพูดว่า 'อย่าทำให้ข้ากำเนิดขึ้น' มิยูกิคุงก็บอกว่าถ้าฉันรู้จักตั้งสติให้ดีก็ไม่มีปัญหาหรอก พูดซ้ำๆอย่างนี้จะไม่ให้ฉันโกรธได้ยังไง

แต่พอใจเย็นแล้วมาคิดดูอีกที มันก็ไม่ต่างกับทะเลาะกันเพื่อยึดเยียดความรับผิดชอบให้อีกฝ่าย เราสองคนต่างก็ยังไม่ตัดสินใจ

อะไรเลย ต่างคนต่างก็ยังคงรีงๆ กลางๆ อยู่ดี

ลองเขียนอย่างตรงไปตรงมาดีกว่า
ฉันคงยังขาดความมั่นใจอยู่
ฉันยังไม่มั่นใจเลยว่ามียูกิคุงจะชอบฉันได้
ตั้งแต่ตอนเจอกันครั้งแรกแล้ว ถึงฉันเป็นฝ่ายเกลียด มียูกิคุง
ก็ไม่สะทกสะท้านอะไรเลย ฉันซะอีกที่ไม่อยากถูกมียูกิคุงเกลียด
นั่นแหละคือข้อสรุป

ฉันคิดว่าพาร์ตเนอร์คือการที่ต่างฝ่ายต่างยอมรับข้อดีของ
กันและกัน

แต่จะให้มียูกิคุงยอมรับฉันได้ก็มีอุปสรรคที่ต้องข้ามไปให้ได้
มากกว่าความสัมพันธ์ของคนทั่วไป ไหนจะคำสั่งของคุณซางาระ
หรือการใช้อำนาจบังคับกันของวามิยะคุง หลายอย่างมาซ้อนทับ
กดดันกันเองจนฉันยังมองออก

แล้วฉันก็ไม่คิดว่ามียูกิคุงจะตัดสินใจเลือกในสิ่งที่ตัวเองไม่
ต้องการอย่างจริงจัง ไม่ใช่ว่ามียูกิคุงเชื่อใจไม่ได้...แต่เพราะฉันเชื่อใจ
ตัวเองไม่ลง แล้วก็คิดว่าตัวเองเป็นมนุษย์ที่มีค่าขนาดนั้นด้วย

ถ้าจะให้พูดในสิ่งที่ไม่อยากพูดละก็ ฉันอดคิดไม่ได้ว่าถ้าตัวเอง
เป็นเด็กผู้หญิงที่เข้มแข็งและฉลาดอย่างคุณมายูระ ทุกอย่างคงจะ
ไม่เหมือนอย่างในตอนนี้หรอก

(ติดตามอ่านต่อได้ในฉบับเต็ม)